

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3ObdoK/8/2024
Identifikačné číslo spisu:	7117218762
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7117218762.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Andrey Sedláčkovej v spore žalobcu JUDr. Ondrej Gajdošech, Krmanova 14, Košice, IČO: 42 105 234, správca obchodnej spoločnosti KOBAK, s.r.o., Krivá 23, Košice, IČO: 43 882 714, zastúpeného Vášiv & Partners s.r.o., Murgašova 3, Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 238 836, proti žalovanej KOBAKSTAV, s.r.o., Kokšov - Bakša 47, IČO: 46 633 596, zastúpenej Advokátska kancelária VEREB, s.r.o., Hrnčiarska 916/3, Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 52 633 284, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. novembra 2023 č. k. 3CoKR/47/2022-305, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) svojím rozsudkom z 30. novembra 2023 č. k. 3CoKR/47/2022-305 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice č. k. I 30Cbi/20/2017-246 v jeho napadnutom výroku, ktorým zamietol žalobu a v III. výroku o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na ich náhradu proti žalobcovi v plnom rozsahu. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. mája 2022 č. k. 30Cbi/20/2017-246 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) rozhodol tak, že zamietol návrh na prerušenie konania (prvým výrokom), ako aj samotnú žalobu (druhým výrokom). O nároku na náhradu trov konania rozhodol (tretím výrokom) tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca sa v konaní domáhal určenia, že kúpna zmluva uzatvorená medzi úpadcom špecifikovaným v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „úpadca“) ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k osobnému vozidlu VOLKSWAGEN Passat VIN: I. je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinný. Zároveň sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť poskytnúť do všeobecnej podstaty úpadcu peňažnú náhradu vo výške 6 500 eur.

2. V odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci

dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na tieto odkázal (§ 387 ods. 2 CSP). Zdôraznil, že v prejednávanej veci bol žalobca povinný preukázať, že je splnený zákonný predpoklad pre určenie odporovateľnosti predmetného právneho úkonu - kúpnej zmluvy o odpredaji motorového vozidla zo strany úpadcu pre žalovaného a to, že dohodnutá kúpna cena 1 200 eur bola cenou podstatne nižšou ako je obvyklá cena, ktorú mohol odpredajom motorového vozidla získať (§ 58 ods. 1 ZKR). Dospel k záveru, že žalobca vo vzťahu k tomuto svojmu tvrdeniu neunesol dôkazné bremeno. Ako dôkaz o tom, že medzi úpadcom a žalovaným dohodnutá kúpna cena bola podstatne nižšia ako cena obvyklá, predložil znalecký posudok, kde znalec stanovil cenu na sumu 7 064 eur a internetovú inzerciu, v zmysle ktorej je cena za obdobné automobily na trhu 6 500 eur. Konštatoval, že internetové inzeráty na predaj motorových vozidiel nie sú objektívnym dôkazom o tom, že kúpna cena, ktorou úpadca odpredal predmetné motorové vozidlo pre žalovaného, je kúpnu cenou bez primeraného protiplnenia a že žalobca mohol za odpredaj získať aj vyššiu cenu; inzeráty totiž nie sú ponukou kupujúcich, ale sú ponukou predávajúcich, za ktorú by predávajúci chceli odpredať motorové vozidlá potencionálnym záujemcom o kúpu a navyše ani nezohľadňujú individuálny technický stav predávaného konkrétneho motorového vozidla. Ani znalecký posudok znalca Ing. A. E. č. 782020 podľa názoru odvolacieho súdu nepreukazuje, že v čase kúpy motorového vozidla bola cena stanovená znalcom 7 064 eur cenou obvyklou, a to z dôvodu, že znalecký posudok bol vypracovaný až dňa 3. júla 2020, a to bez toho, aby znalec motorové vozidlo reálne videl a pri spracovaní posudku boli použité len údaje poskytnuté žalobcom ako objednávateľom posudku, údaje z kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 10. júla 2014 a údaje zistené z verejne dostupných zdrojov u predajcu automobilov - AUTO GABRIEL Košice. Navyše rozdiel v cene podľa znaleckého posudku a cene, za ktorú bolo motorové vozidlo odpredané, nenapĺňa znaky odporovateľného právneho úkonu v tom, že by ukrátil uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu v zmysle § 57 ods. 4 ZKR aj z toho dôvodu, že náklady žalobcu ako správcu na vedenie tohto súdneho konania o odporovateľnosť právneho úkonu sú porovnateľné s nákladmi tvoriacimi rozdiel v kúpnej cene a budú uspokojované z výťažku z predaja majetku úpadcu, teda o túto sumu budú v menšom rozsahu uspokojení konkurzní veritelia úpadcu. Odvolací súd označil za pravdivú argumentáciu žalobcu, že pokiaľ ide o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak, teda dôkaz opaku preukazuje žalovaný ako nadobúdateľ prospechu. Odvolací súd však nepovažoval za potrebné vyjadriť sa aj k existencii/neexistencii úpadku, pretože nebola splnená jedna z podmienok odporovateľnosti uvedená § 58 ZKR a to, že kúpna cena odpredaného motorového vozidla bola podstatne nižšou ako cena obvyklá. Na základe uvedeného potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

3. Proti napadnutému rozsudku v časti jeho prvého a tretieho výroku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dovolanie navrhujúc jeho zmenu tak, že najvyšší súd žalobe v plnom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu, alternatívne jeho zrušenie a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a zároveň uloženie povinnosti žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania na súde prvej inštancie, trovy odvolacieho konania, ako aj trovy dovolacieho konania. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdiac, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená právna otázka relevantnosti predloženého znaleckého posudku, ktorým sa má spätne preukázať reálna hodnota predmetu posudzovaného neúčinného právneho úkonu, ktorému sa odporuje, a taktiež otázka, z akého rozdielu medzi obvyklou hodnotou a hodnotou poskytnutého protiplnenia sa má pri určovaní neprimeraného protiplnenia vychádzať. Dovolateľ teda naformuloval právne otázky, ktoré ešte nemali byť vyriešené v praxi dovolacieho súdu nasledovne:

1. „Je možné vykonať ohodnotenie hodnoty predmetu posudzovaného neúčinného právneho úkonu (v tomto prípade ohodnotenie osobného motorového vozidla) aj spätne a bez ohliadky?“
2. „Má sa pri stanovení obvyklej hodnoty predmetu posudzovaného neúčinného právneho úkonu vychádzať zo všeobecnej hodnoty vecí rovnakého druhu, či z hodnoty konkrétne posudzovanej veci?“

4. K prvej právnej otázke dovolateľ uviedol, že podľa názoru súdov nižšieho stupňa nie je možné hodnotu predmetu posudzovaného neúčinného právneho úkonu určiť znaleckým posudkom vykonaným k spätnému dátumu, v konkrétnom prípade ku dňu uskutočnenia odporujúceho právneho úkonu. Poukázal na to, že vyhotovenie znaleckého posudku bez ohliadky predmetu predpokladá aj samotný zákon, okrem iného vtedy, ak medzi okamihom, ku ktorému je potrebné vykonať ohodnotenie predmetu konkrétneho právneho úkonu a okamihom, ku ktorému sa ohodnotenie vykonalo, ubehla dlhšia doba. Podľa jeho názoru jediným z relevantných a kľúčových faktorov pre posúdenie primeranosti protiplnenia bolo v prejednávanom prípade vykonanie ohodnotenia vozidla spätne, k roku 2014. Súdny znalec vykonal ocenenie predmetu odporovaného právneho úkonu na základe stanovenia tzv. „obvyklej hodnoty“, ktorou bola hodnota, za ktorú by bolo možné identické, prípadne obdobné motorové vozidlo zakúpiť v čase uskutočnenia posudzovaného neúčinného právneho úkonu (v roku 2014), zároveň zohľadňujúc špecifiká konkrétneho motorového vozidla ako opotrebenie, poškodenie, potreba výmeny dielov vozidla a pod, a preto dovolateľ nevidel dôvod, pre ktorý by ocenenie predložené znalcom nemalo zodpovedať alebo sa aspoň približovať reálnej hodnote vozidla. Dovolateľ poukázal na nevyhnutnosť stanovenia hodnoty spätne, pretože v opačnom prípade by ustanovenia upravujúce odporovateľnosť právnych úkonov v ZKR stratili zmysel, pričom stanovenie hodnoty motorového vozidla, napríklad v čase podania odporovacej žaloby na súde prvej inštancie, by sa javili ako absolútne irelevantné. Takéto ocenenie by nezohľadňovalo trhové podmienky aktuálne, v konkrétnom čase a na konkrétnom mieste, kde bolo predmetné vozidlo odpredané. Poukázal tiež na možnosť odporovať právnym úkonom, ktorými dlžník ukrátil svojich veriteľov v zmysle ustanovení ZKR v lehote jedného, resp. piatich rokov pred začatím konkurzného konania, a teda samotný ZKR predpokladá, že v istých prípadoch bude reálne potrebné vykonať ocenenie predmetu odporovaného právneho úkonu, ktorý bol uskutočnený pred šiestimi rokmi. K pojmu obvyklá hodnota dovolateľ uviedol, že je ňou potrebné rozumieť cenu, ktorú by bolo možné dosiahnuť v danom mieste a čase, kedy bol právny úkon uskutočnený, čo podporuje jeho argumentáciu, že nie je relevantná hodnota predmetu posudzovaného neúčinného úkonu v čase vyhlásenia konkurzu alebo podania odporovacej žaloby, ale v čase, kedy bol odporovaný právny úkon uskutočnený. Vychádzajúc z uvedenej argumentácie mal dovolateľ za to, že konajúci súd mohol a mal posúdiť relevantnosť predloženého znaleckého posudku, najmä s odkazom na možnosti preukázania reálnej hodnoty vozidla v mieste a čase posudzovaného neúčinného právneho úkonu.

5. K druhej právnej otázke dovolateľ citujúc § 58 ods. 1 ZKR vyslovil, že odporovateľnosť právneho úkonu bez primeraného protiplnenia spočíva v tom, že pokiaľ nejde o bezodplatný právny úkon, ide o právny úkon, ktorého obvyklá cena poskytnutá dlžníkom je zreteľne vyššia ako protihodnota, ktorú dlžník získal. Ide teda o také protiplnenie, ktorého hodnota sa výrazne odlišuje od hodnoty, ktorá je pre daný právny úkon, s daným predmetom plnenia, v danom čase a na danom mieste obvyklá a zodpovedá daným aktuálnym trhovým podmienkam. ZKR ani judikatúra slovenských súdov neprimeranosť protiplnenia nijakým spôsobom nevymedzuje. V záujme zachovania právnej istoty je podľa žalobcu žiadúce ustáliť, aký rozdiel medzi obvyklou hodnotou a hodnotou poskytnutého protiplnenia zakladá neprimeranosť protiplnenia.

6. K dovolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. K použiteľnosti znaleckého posudku v konaní zotrvala na svojich vyjadreniach už skôr predložených v konaní, a teda, že tento je bez riadnej ohliadky osobného vozidla nepoužiteľný. Poukázala však, že vo svojich vyjadreniach sa osobitne ohradila voči postupu žalobcu, ktorý zámerne znalcom pri objednávke znaleckého posudku nepredložil kalkuláciu opráv daného vozidla, ktorá mu bola predložená ešte ako predbežnému správcovi, takže aj z tohto dôvodu považuje znalecký posudok za nepoužiteľný. Poukázala, že žalobca sa v dovolaní nevysporiadal s tým, že súd prvej inštancie uzavrel, že úpadca k 10. júla 2014 nebol v úpadku a odkázal na dôkazy, z ktorých je zrejmé, že záporné vlastné imanie k 31. decembru 2013 sa v priebehu roka 2014 zmenilo a k 10. júlu 2014 vlastné imanie nebolo v záporných číslach. Ak je žaloba postavená na zápornom vlastnom imaní podľa účtovnej závierky k 31. decembru 2014 a nezohľadňuje vývoj vlastného imania úpadcu v priebehu roku 2014, tak nemôže byť úspešná. Z uvedeného dôvodu je irelevantné, že či znalecký posudok je použiteľný dôkaz, resp. kedy ide o neprimeranosť protiplnenia, ak základný predpoklad odporovateľnosti nie je daný.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť [§ 447 písm. c) a f) CSP].

8. V súvislosti s uplatnenými dôvodmi prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP dovolací súd uvádza, že pre úspešnosť dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, musí dovolaateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v § 432 ods. 1 a 2 CSP. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Môže ísť o tak o otázku hmotnoprávnu (odvíjajúcu sa od interpretácie napríklad Obchodného zákonníka alebo Zákona o konkurze a reštrukturalizácii), ako aj otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku), na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace, resp. nezakladajúce súdne rozhodnutie alebo pre konečné rozhodnutie nepodstatné, alebo riešené len popri iných rozhodujúcich otázkach, nemajú relevanciu pre prípustnosť dovolania. Dovolací súd uvádza, že argumentácia dovolaateľa musí byť prispôbená tomu, že dovolanie opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 432 CSP je zamerané výlučne na riešenie právnych otázok, ktoré sú významné pre rozhodnutie konkrétneho sporu, čo znamená, že nesmie ísť o otázky skutkové, hypotetické, prípadne akademické, prípadne súdom riešené len ako otázky naviac, t. j. bez ktorých vyriešenia by súd vo veci mohol rozhodnúť, pretože rozhodnutie založil na vyriešení inej, či iných rozhodujúcich právnych otázok.

9. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť najskôr splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré, okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolaateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného významu od vyriešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolaateľ v súvislosti s prípustnosťou a odôvodnenosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP naformuloval dve právne otázky, od vyriešenia ktorých podľa jeho tvrdení záviselo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dôvodiť, že súdy nižších inštancií nesprávne právne posúdili zistený skutkový stav.

Stanovenie hodnoty plnenia

12. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložil znalecký posudok, ktorým znalec určil hodnotu osobného vozidla, a to za účelom preukázania jeho tvrdenia, že obvyklá cena osobného vozidla bola podstatne vyššia ako kúpnu zmluvou dojednaná kúpna cena (č. l. 132, 133 a 167 až 176, resp. aj odsek 16. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Práve na tom tvrdení žalobca zakladal svoju právnu argumentáciu o kúpnej zmluve, či už ako právnom úkone bez primeraného protiplnenia podľa § 58 ZKR alebo ako o inom ukracujúcom právnom úkone podľa § 60 ZKR (č. l. 1, 2 a 132).

13. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, aký záver vyplýva zo znaleckého posudku a akým spôsobom vykonával znalec ohodnotenie osobného vozidla, a dospel k záveru, že žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal skutočnú hodnotu vozidla v čase predaja vzhľadom na

okolnosti týkajúce sa znaleckého posudku. Vyjadril pochybnosť o oprávnenosti výšky všeobecnej hodnoty vozidla v znaleckom posudku, a teda že vozidlo bolo predané žalovanej za cenu podstatne nižšiu ako obvyklú cenu vzhľadom na ponuku/dopyt a stav vozidla. Súd prvej inštancie k tomuto záveru dospel po vyhodnotení predmetu znaleckého skúmania, skutočností, na ktoré znalec prihliadal a znaleckého postupu, a to vo vzájomnej súvislosti so skutočnosťami vyplývajúcimi z iných dôkazov (odsek 17., 31. a 32. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Z uvedeného je zrejmé, že súd spochybnil pravdivosť hodnoty osobného vozidla, ktorú bolo potrebné ustáliť pre prijatie právneho záveru, či kúpna zmluva bola ukracujúcim právnym úkonom (§ 57 ods. 4 ZKR), teda bez ohľadu na príslušnú skutkovú podstatu odporovateľnosti podľa § 58 alebo § 60 ZKR. So závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil (odsek 15., 20.1. a 20.2. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

14. Popísaná myšlienková činnosť súdu spadá pod hodnotenie dôkazov, ktorou súd prisudzuje vykonaným dôkazom hodnotu závažnosti pre rozhodnutie, hodnotu zákonnosti, hodnotu pravdivosti, prípadne hodnotu vierohodnosti [33Cdo/2441/2008 (Najvyšší súd Českej republiky)]. Osobitosťou hodnotenia znaleckého posudku je, že hodnoteniu nepodliehajú samotné znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti, ale súd hodnotí presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie záveru a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (5Cdo/206/2012). Hodnotenie dôkazu možno dovolaním úspešne napadnúť, a to pokiaľ napadnutému rozhodnutiu súdu je možné pripísať atribút arbitrárnosti, ktorý môže byť naplnený vykonaním hodnotenia dôkazov bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (II. ÚS 279/2021) alebo pokiaľ je odôvodnenie rozhodnutia súdu extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, a preto je logická, funkčná a teleologická konzistentnosť hodnotenia dôkazov preskúmateľná aj v dovolacom konaní podľa § 420 písm. f) C. s. p. (III. ÚS 104/2022).

15. Súd prvej inštancie z hodnoty osobného vozidla tak, ako bola vyčíslená v znaleckom posudku, nevychádzal, nakoľko ju nepovažoval za hodnovernú. Dovolateľ v dovolaní vyslovil názor, že súd mohol a mal posúdiť relevantnosť daného dôkazu, pričom svojimi dovolacími otázkami smeruje k určeniu hodnoty kúpnu zmluvou prevádzanému osobnému vozidlu, a tak v konečnom dôsledku k spôsobu vyhodnotenia predloženého znaleckého posudku. Výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazu je preskúmateľný v dovolacom konaní, no na podklade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v spojení s § 431 CSP, avšak ako vyplýva z podaného dovolania, takýto dôvod žalobca v dovolaní neuplatnil.

16. Žalobca v dovolaní výslovne uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 CSP. Najvyšší súd však bez ohľadu na formálne označenie dovolacieho dôvodu poukazuje na to, že rovnaké alebo obdobné tvrdenia a argumentáciu žalobca neuplatnil v odvolacom konaní, hoci odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal výslovne tak pre vadu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorou možno odôvodniť aj dovolanie (§ 432 CSP v spojení s § 421 CSP), ako aj práve pre vadu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktorou taktiež možno odôvodniť aj dovolanie [§ 431 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP]. Najvyšší súd nie je v dovolacom konaní súdom tretej inštancie s právomocou na podklade podaného dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku poskytovať súdnu ochranu pre akúkoľvek nesprávnosť súdneho rozhodnutia (1Cdo/71/2018). V prípade, že ide o nesprávnosť, ktorú bolo s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu možné namietat' už v odvolacom konaní a dovolateľ tak neurobil, najvyšší súd nemôže pristúpiť k prieskumu takej námietky v dovolacom konaní. V opačnom prípade by preskúmaval rozhodnutie súdu prvej inštancie, čo je však na podklade odvolania vecou odvolacieho súdu (7Cdo/144/2021 a 7Cdo/224/2020). Najvyšší súd tak pre nečinnosť žalobcu, ktorý sa mohol domáhať svojej ochrany v odvolacom konaní, ďalej nemôže pristúpiť k skúmaniu, či je námietka podstatná a následne dospieť k záveru o prípustnosti, prípadne dôvodnosti dovolania. To je v tejto časti dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) CSP, a to bez ohľadu na formálne označenie dovolacieho dôvodu žalobcom.

17. Z dovolania možno vyvodiť, v čom má spočívať nesprávnosť napadnutého rozsudku podľa žalobcu

- názor súdov nižšieho stupňa, že hodnotu osobného vozidla nemožno určiť znaleckým posudkom ku dňu uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu, prípadne aj bez obhliadky. Takýto názor však z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa nevyplyva. Možno sa domnievať, že žalobca ho vyvodzuje z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (prvá veta 31. odseku a druhá veta 32. odseku, resp. z tretej vety odseku 20.1. odôvodnenia napadnutého rozsudku; odseky však nie sú číslované, pozn. najvyššieho súdu) týkajúceho sa hodnotenia znaleckého posudku ako dôkazu, kde súd prvej inštancie okrem iného poukázal aj na to, že znalec nevykonával reálnu obhliadku osobného vozidla a že znalecký posudok bol vyhotovený po viacerých rokoch (nie že hodnota bola určená k inému dňu ako ku dňu uskutočnenia právneho úkonu). Toto by však tiež nepostačovalo pre úspešnosť dovolania. Uvedené sa totiž týka hodnotenia znaleckého posudku, pričom ak mal súd z neho plne vychádzať, bolo by zo strany žalobcu potrebné v dovolaní náležitým spôsobom uviesť, v čom vada v hodnotení daného dôkazu spočíva. Dovolaciu námietku by tak bolo potrebné formulovať konkrétne a jasne uviesť, v čom spočívajú zjavné rozpory, protirečenia, v čom sú závery a úvahy súdu v rozpore s prirodzenou logikou a čo vnáša relevantné pochybnosti ústavnoprávneho charakteru do procesu hodnotenia dôkazov [I. ÚS 275/2019 (45/2019)]. Žalobca tak v dovolaní neurobil. Preto aj v prípade uplatnenia príslušnej námietky už v odvolaní, na účely dovolacieho konania nie je dovolací dôvod vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 CSP, je dôvod pre odmietnutie dovolania v tomto rozsahu podľa § 447 písm. f) CSP.

Neprimeranosť plnenia

18. Žalobca poukazuje v ďalšej časti dovolania na potrebu ustálenia toho, aký rozdiel medzi obvyklou hodnotou a hodnotou poskytnutého protiplnenia zakladá neprimeranosť protiplnenia, pričom od vyriešenia tejto právnej otázky mal podľa neho napadnutý rozsudok závisieť. Toto vymedzenie je však na účely dovolacieho konania nedostatočné. Z dovolania totiž nie je zjavné, ktoré konkrétne právne závery vyvedené z ktorých konkrétnych skutkových okolností zistených súdmi nižšieho stupňa považuje žalobca za nesprávne a v čom konkrétnom vidí túto nesprávnosť, prípadne aké riešenie považuje za správne. Práve v prípade žalobcom sformulovanej právnej otázky sa vyžaduje ešte väčšia konkretizácia skutkových okolností, keďže hypotéza právnej normy obsiahnutej v § 58 ods. 1 ZKR, ktorý v danej časti dovolania aj vykladá, má abstraktnú povahu vzhľadom na použitie neurčitého právneho pojmu, slovného spojenia „podstatne vyššia“. Závisí tak od každého osobitného prípadu, aké konkrétne okolnosti budú súdom podriadené pod danú hypotézu. Žalobca v rámci vymedzenia dovolacieho dôvodu také okolnosti, ktoré boli súdmi nižšieho stupňa podriadené pod skutkovú podstatu právnej normy obsiahnutej v § 58 ods. 1 ZKR neuvádza. To isté platí aj pre skutkovú podstatu právnej normy obsiahnutej v § 60 ods. 1 ZKR, v rámci ktorej sa tiež podriaďujú konkrétne okolnosti prípadu pod hypotézu danej právnej normy, osobitne pokiaľ ide o otázku ukrátenia veriteľov príslušným právnym úkonom. Od dovolateľa sa vyžaduje, aby námietky voči právnemu posúdeniu veci boli konkrétne (III. ÚS 32/2024). Tým sa definujú pomyselné hranice prieskumu predmetného dovolacieho dôvodu (m. m. 2Sfk/116/2022) a umožňuje sa najvyššiemu súdu, aby z vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP vyabstrahoval právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie, aby nakoniec vôbec mohol posúdiť, či je dovolanie v intenciách § 421 CSP proti rozhodnutiu prípustné [I. ÚS 336/2019 (22/2020)]. Na všeobecné námietky dovolateľa nemožno očakávať konkrétne odpovede. Danému účelu slúži zákonná požiadavka na obsahovú náležitosť dovolania spočívajúca vo vymedzení dovolacieho dôvodu spôsobom, že dovolateľ podľa § 432 ods. 2 CSP uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Jej nesplnenie je dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

19. Hoci žalobca sformuloval otázku, ktorú možno označiť za právnu v intenciách § 421 CSP, neuviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladal za nesprávne, a teda ani neuviedol, v čom nesprávnosť spočíva. Dovolací dôvod podľa § 432 CSP tak nevymedzil spôsobom uvedeným v príslušnom ustanovení, čo je v tejto časti dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak ako to vyplýva z prvého výroku tohto rozhodnutia. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania žalobcu podľa ustanovenia § 421 CSP. Dovolací súd preto dovolanie

odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP s odkazom na § 453 ods. 1 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.